

Manises: patrulles contra OVNIS

Permanentment, dia i nit, dos avions de la base militar de Manises —base prop de València— estan preparades per a interceptar qualsevol aeronau no identificada que penetre en l'espai aeri de l'Estat espanyol.

Miguel Angel Sánchez

La permanència del nostre país a l'OTAN, en el cas que el govern socialista guanyàs el referèndum convocat per al proper dia dotze de març, a penes implicaria cap modificació sobre el paper defensiu i estratègic que en aquests moments desenvolupa la base militar aèria de Manises, com també la resta de les instal·lacions que, dependents de l'exèrcit de l'aire, hi ha ubicades al País Valencià. Si més no, aquesta és l'opinió generalitzada existent en mitjans polítics, militars i especialitzats en el tema consultats per la revista EL TEMPS.

No obstant això, en primer lloc, convé aclarir el paper que jugaria l'Estat espanyol en cas de continuar en l'OTAN sense integrar-se en el comandament militar. L'Estat espanyol és contemplat per l'Aliança com un territori de rereguarda, amb una missió de defensa de les vies de comunicació, d'emmagatzemament de material i com a «trampolí cap a l'avantguarda», segons relata Fernando Morán, ex-ministre d'Afers Exteriors en un llibre de pròxima aparició titulat *El purgatorio de la OTAN*. Així, els ulls de les estratègies atlantistes es fixen, de manera especial, en les forces aèries i les navals, deixant una mica de banda les terrestres. La base de Manises, per la seua situació geogràfica, junt amb la d'Albacete, hauria d'exercir la vigilància del flanc mediterrani, tasca que, de fet, ja realitza.

Per al coronel de la base, Ignacio Manuel Quintana, «Manises continuaria complint la seua missió actual, que és la de donar suport, amb tots els mitjans, a la unitat de forces aèries que el comandament hi puga desplegar». Aquesta opinió és compartida per un especialista en qüestions militars consultat per EL TEMPS.

Funció «Scramble»

Actualment la base militar aèria de Manises es troba enquadrada en el Mando Aéreo de Combate (MACOM) de l'exèrcit de l'aire, el qual té la seu a Madrid. Els vint-i-quatre Mirages III E amb què compta en aquests moments Manises —en 1971 entraren en funcionament trenta aparells d'aquest tipus, sis dels quals es van perdre en accidents, segons dades que no s'han pogut confirmar— formen l'Ala 11 de les forces aèries espanyoles, les quals, juntament amb les Ales 12 i 14, situades respectivament a Torrejón de Ardoz i a Albacete,

componen el MACOM, governat per un general en cap.

Tal com el va definir Quintana, «és l'encarregat de dur a terme el control de l'espai aeri de sobirania nacional, dins de l'àrea geogràfica de la seua responsabilitat, i en cas de conflicte armat, ha d'aconseguir i mantenir la superioritat aèria en zones vitals per a la defensa nacional i destruir o neutralitzar el poder i l'enemic potencial. En temps de pau manté avions en alerta, a fi d'interceptar i identificar qualsevol aeronau desconeguda que penetre en l'espai aeri espanyol», que és la denominada funció «Scramble». Per a aquesta tasca hi ha en màxima alerta continua dos aparells de la base, carregats d'armament real, i dos pilots, durant les vint-i-quatre hores del dia.

«La nostra missió —van explicar alguns capitans— és la d'interceptar l'aeronau i seguir les ordres que ens donen». «Generalment —hi afegiren— hi ha un codi de moviments aèries per conèixer-ne les intencions o comunicar-se visualment amb l'avió que ha penetrat, sense permís, en l'espai aeri espanyol». L'avís per a l'eixida dels Mirage III E preparats, en la funció d'«Scramble», arriba des de Madrid, del *bunker* on es centralitza tota la informació i que compta amb els radars específics.

El nord d'Àfrica

Al marge d'una possible confrontació armada que tingués com a marc els països de l'OTAN més pròxims a la

frontera amb el Pacte de Varsòvia (República Federal Alemanya, Itàlia, Grècia, Turquia, Noruega, Dinamarca o Benelux) —que convertiria, com hem dit, l'Estat espanyol en rereguarda i pont cap a l'avantguarda de les tropes nord-americanes— el nord d'Àfrica també es perfila com a enemic potencial, i en aquest punt tindrien una importància vital les Ales 11 i 14 del MACOM —Manises i Albacete—. Convé recordar que s'ha dit que en el Pla Estratègic Conjunt (PEC) la línia mestra defensiva, a grans trets, seria l'eix Balears/Estret/Canàries.

D'aquesta manera, el reforçament militar de l'àrea mediterrània és un fet fonamental i contemplat també pels estratègics de l'Aliança Atlàntica. La defensa, doncs, de la mateixa base aèria de Manises, ateses les funcions que ha d'exercir, és d'extrema importància.

En l'actualitat, les instal·lacions militars de Manises compten amb un sistema de defensa antiaèria basat en direccions de tir electrònic, combinades amb els mitjans convencionals. Segons han apuntat fonts militars de la mateixa base, aquest sistema defensiu és «inexpugnable», opinió que no és compartida, en principi, per distints experts, per als quals, els mitjans defensius de les instal·lacions són «deficients». Alguns tècnics militars han indicat a més que els radars d'alerta i control que hi ha ubicats arreu de l'estat «són perfectament visibles des de les llargues distàncies i no compten amb cap defensa antiaèria adequada per a impedir-ne la destrucció».

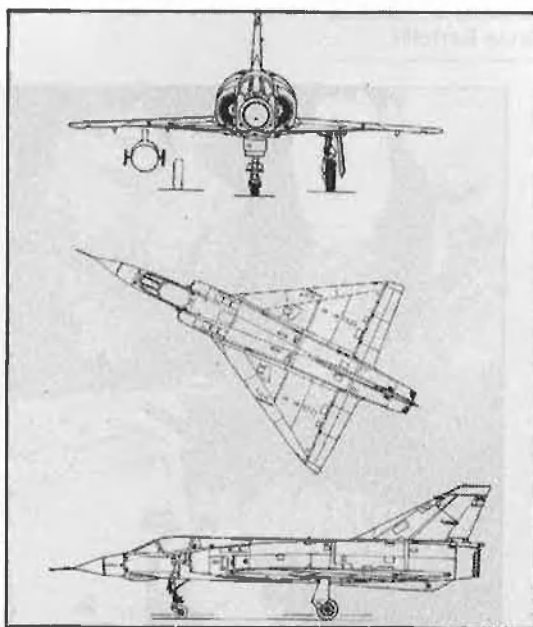
Míssils «Aspide»

D'altra banda, també s'especula amb el fet que el potencial atac d'un enemic que es dirigeix des del nord d'Àfrica en avió seria realitzat a baixa altura, per tal de no ser detectat pels radars espanyols i perquè, si el localitzaven, fos massa tard per posar-hi remei. Com a solució a aquesta hipotètica agressió, es podria utilitzar el sistema denominat «defensa de punt», per protegir bases, consistent en els míssils «Aspide», als quals s'ha de donar suport, també, amb la defensa convencional. El govern socialista va acordar, fa uns mesos, adquirir tretze llançadors i uns dos-cents míssils «Aspide», valorats en uns vint-i-un mil milions de pessetes. Tot i no saber-se'n encara la destinació, fonts de l'exèrcit i especialistes en temes militars no descartaren la possibilitat que poguessen ser instal·lats en la base aèria militar de Manises.

Pel que fa als avions de la base, els Mirage III E, encara no hi ha res previst sobre el seu futur. De moment, només se sap que hauran de continuar volant durant un període indefinit, ja que encara no es parla de substituir-los i, considerant la complexitat i el llarg interval de temps que hi ha des que es decideix la compra d'un aparell fins que se'n comencen a rebre les primeres unitats, tot fa pensar que encara els queden uns quants anys de vida. No obstant això, fonts de la base assenyalaren que el Mirage III E con-

JORDI VIKENT

Dalt, Mirage III, a l'hangar de l'aeroport i els plànols d'aquest. A l'esquerra, base de Manises.

tinua sent adequat a les missions que ha de complir.

Aquests aparells, de fabricació francesa, començaren a solcar l'aire el 1961. Es tracta d'un avió polivalent, «idoni per a volar a altes velocitats, i utilitzar-lo en missions d'atac i de defensa». En la base de Manises, els Mirage III E van substituir en 1971 els vells F-86 «Sabre». Encara que en un principi es va pensar en la possibilitat que el Mirage fos substituït, a Manises, per les noves unitats dels F-18 A «Hornet», contemplades en el programa FACA, les darreres notícies descarten tal decisió, ja que els F-18 s'han destinat defi-

nitivament a les bases de Saragossa i Torrejón de Ardoz, en lloc dels Phantom, F-5 i Mirage III d'aquelles instal·lacions.

Així mateix, tampoc no es contempla la substitució dels avions de Manises pels aparells que resulten del projecte d'avió de combat europeu, conegut per les sigles ACE. Aquest, segons les últimes informacions, haurà de reemplaçar a finals de segle els Mirage F-1, Phantom i F-16.

Amb totes aquestes dades és possible assenyalar que la Base Militar Aèria de Manises, si el 12 de març vinent venç la tesi del govern, no patirà grans canvis, si més no a curt termini, tret del reforçament possible dels seus sistemes defensius antiaeris.

Això no obstant, i a títol d'anècdota, convé remarcar les esporàdiques accions de control de l'espai aeri espanyol realitzades per països que pertanyen a l'OTAN. Segons comentaren diversos pilots, nombroses eixides en funció d'«Scramble», per tal d'interceptar naus que han penetrat l'espai aeri espanyol, resulten frustrades, «ja que no trobem ningú». En aquests casos els pilots sospiten que es tracta d'avions militars de països europeus que «toquen» la línia de demarcació espanyola per «comprovar si el sistema d'alerta aèria del territori espanyol respon de manera adequada». □